

Sygn. akt III Ca 437/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Anna Hajda

Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik (spr.)

Sędzia SO Łukasz Malinowski

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 grudnia 2016 r., sygn. akt I C 491/14

1. znosząc postępowanie uchyla zaskarżony wyrok i odrzuca pozew;

2. nie obciąża powoda kosztami postępowania odwoławczego.

SSO Łukasz Malinowski SSO Anna Hajda SSO Teresa Kołeczko - Waclawik

III Ca 437/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 19 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo wniesione przez J. R. w sprawie o zapłatę przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W. i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że powodowi przyznano emeryturę od dnia 1 września 2008 r. Jej wypłata została zawieszona z uwagi na zbieg świadczenia z wcześniej przyznaną mu rentą inwalidzką i brakiem oświadczenia powoda co do tego, które świadczenie chce pobierać. Decyzją z dnia 12 stycznia 2012 r. pozwany orzekł o wyrównaniu emerytury za okres od 1 września 2008 r. do 31 stycznia 2012 r. w kwocie 86.877,46 zł. Kwotę emerytury pomniejszył o kwotę wypłaconej w tym okresie renty w kwocie 51.850,96 zł. Uzyskane w wyniku potrącenia 35.026,50 zł, organ emerytalny pomniejszył o 18 % podatek dochodowy od osób fizycznych ostatecznie wypłacając powodowi 18.348,53 zł. W wyniku przeprowadzonego w sprawie VIII U 176/12 postępowania wszczętego na skutek odwołań powoda od decyzji organu rentowego ustalono, że pozwany opodatkował wypłacane powodowi świadczenie dwukrotnie, odprowadzając następnie podatek do urzędu skarbowego. W związku z wypłatą wyrównania emerytury w roku podatkowym 2012 dochód powoda przekroczył górny próg kwotowy dla podatku dochodowego w stawce wynoszącej 18 %. W konsekwencji, począwszy od lutego 2012 r. do grudnia 2012 r. organ emerytalny wypłacał mu emeryturę

w kwocie netto po potrąceniu z niej podatku dochodowego od osób fizycznych w stawce wynoszącej 32 %. Należna powodowi emerytura, po waloryzacji, za okres od dnia 1 marca 2010 r. do dnia 1 marca 2013 r., począwszy od dnia 1 marca 2013 r. wynosiła 2.471,67 zł, a od dnia 1 kwietnia 2016 r. – 2.108,53 zł. Powód zaskarżył tę decyzję na mocy odwołania, które do Sądu Okręgowego w Gliwicach wpłynęło dnia 25 marca 2016 r. Powód nie występował do właściwego dla siebie urzędu skarbowego o zwrot nadpłaconego podatku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, że powództwo w świetle art. 417 kc jest niezasadne albowiem wbrew twierdzeniom powoda nie doznał on szkody wskutek działania pozwanego. Koncentrując się na bezspornych stanowiskach stron i okolicznościach ujawnionych w sprawie VIII U 176/12 ustalił Sąd fakt podwójnego opodatkowania świadczeń przyznanych powodowi. Sąd I instancji ocenił, że zasadniczo powód poniósł szkodę w wysokości stanowiącej równowartość kwoty, która po raz drugi została mu potrącona z przyznanego świadczenia, lecz roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na niewyczerpanie trybu zwrotu nadpłaconego podatku wynikającego z przepisów regulujących postępowanie podatkowe, a to art. 75 Ordynacji podatkowej. Sąd wskazując na termin prawa materialnego określony w wyżej wymienionej ustawie ocenił, że stwarza on powodowi realną możliwość domagania się ochrony prawnej od organu podatkowego w postaci bądź wydania odpowiedniej decyzji bądź kontroli jego zobowiązań podatkowych. O kosztach procesu orzeczono z mocy art. 102 kpc.

W apelacji powód zaskarżył wyrok w całości. Zarzucił naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a to art. 5 kc poprzez wydanie dowolnego orzeczenia sprzecznie z zasadami współzycia społecznego oraz jego wadliwe zastosowanie i niezasadne przyjęcie, iż pozwany nie godził w sposób bezprawny w prawa emerytalne powoda. Nadto naruszenie art. 361 kc i art. 417§1 kc przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż pozwany nie ponosi odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a w szczególności za szkodę materialną, wynikłą z nienależytego wykonania przez pozwany organ rentowy obowiązku zgodnego z prawem potrącenia z emerytury ZUS w styczniu 2012r. podatku z „wyrównania emerytury” za okres poprzedzający datę przyznania świadczenia, naruszenie art. 417 kc poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a to przez dowolne ustalenie, iż wniesione powództwo jest niezasadne; art. 34 i 35 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych przez błędne przyjęcie, iż przepisy zobowiązują powoda do składania US zeznań podatkowych oraz uprawniają organ rentowy jako płatnika do pobierania zaliczek miesięcznych od wypłacanych emerytur w sposób dowolny. Wskazywał również na naruszenie prawa procesowego, a to art. 177§1 pk 1 kpc poprzez błędne ustalenie, iż rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania – VIII U 176/12 SO w Gliwicach; art. 224§1 kpc przez zamknięcie rozprawy bez przeprowadzenia wyczerpującego postępowania dowodowego i wyjaśnienia wszystkich okoliczności; art. 233§1 kpc przez pominięcie okoliczności faktycznych wynikających z dokumentów zgromadzonych w aktach i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Nadto błędne ustalenie stanu faktycznego przyjętego za podstawę wyroku wskutek uznania niezasadności powództwa z uwagi na brak wykazania szkody wskutek działania pozwanego; niewyjaśnienie stanu faktycznego sprawy pod sygn. I C 491/14 Sądu Rejonowego w Gliwicach poprzez brak ustalenia, który organ jest zobowiązany do wypłacenia należnych odsetek skapitalizowanych za okres od 1 stycznia 2012r. do dnia zwrotu bezprawnego potrącenia z emerytury kwoty 11000 zł, jak również brak ustalenia, czy Ordynacja podatkowa umożliwia płatnikowi podatku występowania do US o zwrot nadpłaconego podatku i niewyjaśnienie przyczyn zaniechania przez cały okres postępowania sądowego prawidłowego pouczenia powoda o przepisach w zakresie zwrotu nadwyżki nadpłaconego podatku przez pozwany organ oraz pouczenia o wypłacie skapitalizowanych odsetek za okres od 1 stycznia 2012r. do grudnia 2016r. Powód zarzucał ponadto brak wyrzeczenia o żądaniu zasądzenia skapitalizowanych odsetek za okres od 1 stycznia 2012r. do grudnia 2016r. i naruszenie art. 328§2 kpc poprzez niewskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, dowodów na których się oparł oraz przyczyn dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a także nieomówienie istotnych dla sporu okoliczności faktycznych i procesowych. Zarzucił brak wskazania podstawy prawnej wykluczającej odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego w zw. z art. 75 Ordynacji podatkowej.; dokonanie ustaleń wzajemnie wykluczających się, a także dokonanie błędnego ustalenia co do wysokości kwoty roszczenia powoda – 14045,90 zł.

Na tej podstawie domagał się zmiany wyroku poprzez uwzględnienie powództwa oraz orzeczenie o wszystkich zgłoszonych roszczeniach i zasądzenia kosztów procesu za obie instancje wedle norm przepisanych; uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Na podstawie art. 102 kpc wnosił o nieobciążanie kosztami procesu.

Na podstawie art. 232 w zw. z art. 241 i art. 278§1 kpc wnosił o ponowne dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów, a tym z treści jego akt emerytalnych o sygn.(...), decyzji z 12.01.12r. znak(...) (...), zaświadczenia ZUS z 15.01.14r.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda odniosła skutek, ale argumentacja w niej zaprezentowana nie mogła doprowadzić do zmiany zaskarżonego orzeczenia w oczekiwanym przez skarżącego kierunku.

Należy uznać za błędny pogląd Sądu Rejonowego w przedmiocie istnienia podstaw do oddalenia powództwa. Trafne ustalenie Sądu I instancji o przedwczesności wywiedzionego roszczenia, stanowi bowiem okoliczność uzasadniającą odmowę udzielenia sądowej ochrony prawnej zawartemu w pozwie roszczeniu powoda bez zajęcia merytorycznego stanowiska co do zasadności (bezzasadności) tego roszczenia w świetle norm prawa materialnego.

Wynikająca z usytuowania sądu odwoławczego jako sądu meritiu powinność ponownej kompleksowej oceny materiału procesowego doprowadziła do wniosku, że Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy dokonał ustaleń faktycznych. Sąd Odwoławczy w całości je podziela i przyjmuje za własne, ale zastosował ich odmienną ocenę prawną. Przywołać w tym miejscu należy zasadę, według której Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiąza go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, opublikowana w OSNC 2008 z. 6 poz. 55). Mając na względzie powyższe uregulowanie, rozważenia wymagała kwestia, czy w rozpoznawanej sprawie jest dopuszczalna droga sądowa, skoro w wypadku niedopuszczalności drogi sądowej zachodzi nieważność postępowania (art. 379 pkt 1 k.p.c.).

Z pojęcia "droga sądowa" wypływa pojęcie "niedopuszczalności drogi sądowej". Oznacza ona, że dana sprawa nie może być przez sąd rozpoznana, gdyż ze względu na osobę lub przedmiot nie podlega orzecznictwu sądów powszechnych. W nauce prawa dopuszczalność drogi sądowej ma charakter bezwzględnej pozytywnej przesłanki procesowej branej przez sąd pod uwagę z urzędu w każdym stanie sprawy. Bezwzględna niedopuszczalność drogi sądowej zachodzi wówczas, gdy sprawa - na skutek jej "niecywilnego" charakteru lub w związku z obowiązującym przepisem prawa - w żadnym wypadku nie może być załatwiona przez sąd powszechny. Niedopuszczalność względna (czasowa), wynika z pozostawienia osobie uprawnionej możliwości wyboru drogi - sądowej lub przed innym organem - na której chce realizować przysługujące jej prawo podmiotowe. (komentarz do k.p.c. pod redakcją prof. Tadeusza Erecińskiego, część pierwsza, postępowanie rozpoznawcze, tom nr 1, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2006 r., str. 24-25).

Na wstępie stwierdzić należy, że wszelkie ustalenia stanu faktycznego sprawy dokonane przez Sąd I instancji są poprawne i dlatego Sąd Odwoławczy przyjmuje je za wystarczającą podstawę rozstrzygnięcia. Na tle powyższego odnosząc się do apelacji strony powodowej do zarzutu naruszenia przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, należy zauważyć, że nie mogą one odnieść skutku.

Apelujący zarzucił wyrokowi Sadu I Instancji naruszenie normy procesowej, a to art. 328 § 2 k.p.c. O uchybieniu przepisowi art. 328 § 2 k.p.c. można mówić jedynie wtedy, gdyby uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawierało danych pozwalających na jego kontrolę przez instancję odwoławczą. Takich uchybień nie zawiera jednak uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy wskazał podstawę prawną, na której oparł swe rozstrzygnięcie, jednocześnie odnosząc się do przesłanek odpowiedzialności z art. 417 k.c. W motywach zawarł również dowody, na których się

oparł i ocenił je jako wiarygodne, a nadto poparte okolicznościami bezspornymi. Powyższe stanowiło podstawę do stanowiska sądu o przedwczesności roszczenia, która to okoliczność stanowiła istotę sprawy.

Spór zaistniały w niniejszej sprawie w zakresie żądania odszkodowawczego w ocenie Sądu Okręgowego jest sporem związanym z roszczeniem o zwrot nienależnie pobranego przez ZUS podatku. Przesłanką dochodzenia przez powoda roszczenia odszkodowawczego było wyegzekwowanie od niego nienależnie świadczeń podatkowych na podstawie administracyjnych decyzji uznanych wyrokiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy w G. w sprawie VIII U 176/12 za wadliwe, następnie merytorycznie zaaprobowanych przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie III Aua 47/15, z niewielką zmianą w postaci sprostowania numerów kwestionowanych decyzji organu rentowego. Wydane orzeczenia i decyzje mają charakter ostateczny i przyznają powodowi prawo do wcześniejszej emerytury. Poczynione na gruncie spraw powyższych ustalenia, przeniesione następnie na kanwę sprawy niniejszej wskazują, że organ rentowy przyznał, iż faktycznie niesłusznie potrącił z należnego powodowi wyrównania emerytury zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, które następnie przekazał do właściwego Urzędu Skarbowego informując, iż brak po stronie organu rentowego kompetencji do odzyskania przedmiotowych należności.

Zauważyć trzeba, że stanowisko zajmowane przez pozwanego w toku procesu można wskazywać, iż oceniane w kontekście art. 417 k.c. zachowanie strony powodowej eliminowało tak naprawdę powstanie roszczenia odszkodowawczego. **Skarżący twierdzi, że szkoda nastąpiła na skutek podwójnego opodatkowania, zatem ma prawo domagać się odszkodowania. Jednocześnie w złożonych w toku sprawy zeznaniach wskazuje, iż domaga się zwrotu nienależnie pobranego przez ZUS podatku.** Nie wskazał przy tym na inne okoliczności z których wynikałoby, iż na skutek pobrania nienależnego podatku, poza tą szkodą, wyrażającą się kwotą nienależnie pobraną z odsetkami, poniósł inną szkodę. Zatem możliwość skorzystania przez powoda z roszczenia opartego na podstawie art. 417 kc nie mogła w okolicznościach niniejszej sprawy doprowadzić do uwzględnienia powództwa. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zasadnicze znaczenie ma fakt, że skarżący nie wyczerpał drogi postępowania administracyjnego. Powód, co jest bezsporne, w następstwie wydania decyzji i informacji US nie zwracał się do właściwego Urzędu Skarbowego o zwrot nadpłaconego podatku. Przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa zawierają legalną definicję nadpłaty, określają, kiedy powstaje, a ponadto, w jaki sposób podatnik może uzyskać zwrot nadpłaconego lub nienależnie pobranego podatku. Istotne znaczenia przypisać należy tutaj art. 75 Ordynacji Podatkowej zgodnie, z którym jeżeli podatnik kwestionuje zasadność pobrania przez płatnika podatku albo wysokość pobranego podatku, może złożyć wniosek o stwierdzenie nadpłaty podatku. Płatnik może złożyć wniosek o stwierdzenie nadpłaty, jeżeli na skutek własnych błędów wpłacił podatek w wysokości większej od należnej albo większej od wysokości pobranego podatku, przez co uszczuplił swój majątek. Jeżeli uszczuplenie nastąpiło w majątku podatnika, to o stwierdzenie nadpłaty może wystąpić tylko ten ostatni (§ 1 i 2). Zatem płatnik może wystąpić z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty wyłącznie wówczas, gdy sam poniesie uszczerbek w swoim majątku z powodu wpłaty do organu podatkowego podatku w większej od pobranej lub należnej wysokości, a więc cała kwota stanowi uszczuplenie majątku płatnika. Jeżeli zatem uszczuplenie nastąpiło w majątku podatnika, tylko on może wystąpić o stwierdzenie nadpłaty (wyrok WSA z siedzibą w R. z 17 grudnia 2015r. I SA/R. (...); wyrok NSA z 17 czerwca 2013r., sygn. II FSK 2098/11).

Dodać należy, że o stwierdzeniu nadpłaty orzekają organy podatkowe. Zgodnie z art. 78 § 1 Ordynacji podatkowej, nadpłaty podlegają oprocentowaniu w wysokości równej wysokości odsetek za zwłokę pobieranych od zaległości podatkowych. Nie budzi wątpliwości, że o odsetkach od nadpłat oraz o odsetkach od zaległości podatkowych, jako o należnościach ściśle ze sobą powiązanych, również orzekają organy podatkowe. Orzekanie o zwrocie odsetek od nadpłat przekazane zatem zostało na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej do właściwości "innych organów" w rozumieniu art. 2 § 3 k.p.c., co oznacza, że droga sądowa w omawianym zakresie jest niedopuszczalna. Żądanie zapłaty kwoty pieniężnej, obejmującej orzeczonej przez organ podatkowy zwrot nienależnie pobranego podatku i odsetek od podatku, nie może zatem być czasowo rozpoznane na drodze sądowej. Okoliczność, że Sąd Rejonowy stwierdził bezzasadność powództwa z uwagi na brak szkody, a następnie wskazał, iż powód zasadniczo poniósł szkodę nie zmienia oceny co do czasowej niedopuszczalności drogi sądowej w rozpoznawanej sprawie, nie ta bowiem okoliczność, jak wykazano, decyduje o dopuszczalności bądź niedopuszczalności drogi sądowej.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy stwierdza, iż w sprawie występuje negatywna przesłanka procesowa określona w art. 199 § 1 pkt a k.p.c., co oznacza, że dopóki postępowanie przed US nie zostanie zakończone, dopóty pozew w tym przedmiocie nie może być rozpatrzony. Innymi słowy, droga sądowa w odniesieniu do tego roszczenia może się zaktualizować wyłącznie po uprzednim wystąpieniu przez poszkodowanego do właściwego US z żądaniem zwrotu w drodze decyzji wysokości pobranego podatku.

Niesłuszny jest także zarzut powoda, że Sąd I instancji nie orzekł o wszystkich jego żądaniach. Treść złożonego pozwu z 14 stycznia 2014r. nie zawierała wszystkich informacji potrzebnych do ustalenia wartości przedmiotu sporu. Powołano się w nim na zasądzenie kwoty minimum 11000 zł oraz odsetek skapitalizowanych za okres od 1 stycznia 2012r. do dnia zapłaty zasądzanego odszkodowania. Przewodniczący Sądu zasadnie więc zażądał sprecyzowania roszczenia (art. 130 § 1 k.p.c.). Powód w piśmie procesowym z 23 maja 2014 r. jednoznacznie stwierdził, że wartość przedmiotu sporu wynosi 14045,90 zł (pkt 1), a kwotę skapitalizowanych odsetek od dnia 1 stycznia 2012r. do 31 grudnia 2013r. określił na 3045,90 zł (pkt 2). Te oświadczenie powoda, konkretyzujące wywiedzione roszczenie, było dla Sądu wiążące. W konsekwencji rozstrzygnął on o żądaniu pozwu zgodnie z jego treścią (art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.). W tym świetle nie można również zgodzić się z apelującym co do wadliwości ustalenia wysokości kwoty odszkodowania (zarzut VIII). Wbrew stanowisku apelującego przeszkodą w dochodzeniu jego roszczenia nie może być naruszenie – w jego ocenie – art. 177§1 pkt 1 kpc. Zarzut w tym zakresie był już przedmiotem rozważań przed Sądem Okręgowym na skutek wniesionego przez powoda zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 13 października 2014r. Prawomocne oddalenie środka zaskarżenia przesądza dostatecznie o braku kognicji Sądu Odwoławczego w tym przedmiocie (zarzut II.1). Wreszcie dla kompletności zasadności stanowiska Sądu Rejonowego co do przedwczesności domagania się przez powoda roszczenia odszkodowawczego wskazać trzeba, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wymagało podejmowania przez Sąd czynności z urzędu w postaci przesłuchania pozwanego; nadto nie wymagało przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Zdaniem Sądu Odwoławczego ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji w przedmiotowej sprawie nie narusza, ani reguł logicznego myślenia, ani zasad doświadczenia życiowego czy właściwego kojarzenia faktów. Nie sposób również przypisać Sądowi błędu w ocenie mocy poszczególnych dowodów. Zaznaczyć przy tym należy, że Sąd orzekający w pierwszej instancji - oceniając pojedyncze dowody - zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. - odniósł ich znaczenie do całego, zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wobec niezasadności zarzutów naruszenia prawa procesowego, ustalony stan faktyczny stanowi podstawę oceny prawidłowości zastosowania przepisów prawa materialnego. W ustalonym stanie faktycznym nie ma podstaw do przyjęcia, że doszło do naruszenia tych przepisów. W sytuacji, gdy droga sądowa jest czasowo niedopuszczalna nie mogły rozstać naruszone wskazane w apelacji przepisy art. 361 kc, 417 k.c., 417 kc oraz 34 i 35 Ustawy z dnia 26 lipca 1911r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Konstrukcja nadużycia prawa podmiotowego ze względu na czynienie z niego użytku sprzecznego ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współzycia społecznego nie odnosi się do jakiegokolwiek nadużycia, lecz do nadużycia konkretnego prawa podmiotowego. Na zasady współzycia społecznego może powoływać się tylko ten, kto swego prawa nie nadużywa (reguła czystych rąk; por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1957 r., II CR 343/57, OSNPG 1958, Nr 3, poz. 19), a norma zamieszczona w art. 5 k.c. ma charakter wyjątkowy i przy badaniu możliwości jej zastosowania należy brać pod uwagę całokształt okoliczności konkretnego przypadku, a nie tylko niektóre z nich i wskazać, w czym wyrażało się sprzeczne z nią zachowanie żądającego ochrony swego prawa. W okolicznościach niniejszej sprawy, zwłaszcza wobec wytoczenia powództwa o odszkodowanie mimo wiedzy o koniecznym trybie uzyskania zwrotu nadpłaty podatku, podniesienie przez powoda zarzutu w tym względzie nie może być uznane za skuteczne.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 386 § 2 i 3 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania Sąd odwoławczy orzekł na zasadzie art. 102 k.p.c.

W realiach przedmiotowego postępowania to przede wszystkim charakter sprawy uzasadniał odstąpienie od obciążania powoda kosztami procesu. Nie ulega wątpliwości, że subiektywne przekonanie powoda o zasadności

jego roszczenia mogło być przynajmniej w części usprawiedliwione. Regulacje prawne, z których wywodził on swoje żądania, mają charakter złożony, a ich zastosowanie wymaga wnikliwej analizy, o czym świadczył również przebieg niniejszego postępowania. Ponadto przedmiotowa sprawa dotyczyła nie tylko sfery stosunków cywilnoprawnych, ale i prawa oraz procedury podatkowej, co dodatkowo komplikowało jej charakter.

SSO Łukasz Malinowski SSO Anna Hajda SSO Teresa Kołeczko - Waclawik